

ตาลาย

เดินคนเดียวเปลี่ยวออกอรุณรุ่ง
ท้องลมหนาวตัวสั่นขวัญจวนจิต
อยากได้สาวเคียงคู่เชยซึ้งซิด
อย่าเพิ่งพิศเสาวนางตามทางมา

เหลียวแลเห็นนวลอนงค์ตรงป้ายรถ
ทรมตจคนน่ารักเป็นหนักหนา
เด่ไถลไถลกายหมายเกี่ยวพา
อนิจจาตาเหล่เสน่ห์คล้าย

ต้องถอยฉากจากจรห่อนเข้าใกล้
เดินต่อไปไม่หยุดไร้จุดหมาย
ดูสาวสาวพราวตาประสาชาย
ช่างแจ้วแหววแพรวพราวไม่หน่ายชัง

แล้วพลันหยุดสะอึกก็ใจก็ตก
ประสพพิศตรัยพาหน้าโรงหนัง
รูปจำมาลัยกัณเณรรักจึง
ยืนบงช้างเสาคู่เขี้ยววน

จึงลองรำยมนครมหาเสน่ห์
ใช้เล่ห์เลวทรมตามกระสวน
แม้ผีเสื้อสมหมายทำอายม้วน
ชักชวนไปบ้านไม่ค้ำนอาย

ถึงห้องหอก็โรมรันพันทุ
พอเปลื้องผ้ามองตาก็เห่นหาย
เพราะโฉมศรีท้าวมาด้วยตาลาย
ทัวร่างกายเครื่องเรือนเหมือนของกู